

A Fővárosi Ítéltábla a Szécsi Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Szécsi István ügyvéd) által képviselt dr. I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, dr. II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, dr. III.rendű felperes neve (III.rendű felperes címe) III. rendű, dr. IV.rendű felperes neve (IV.rendű felperes címe) IV. rendű és dr. V.rendű felperes neve (V.rendű felperes címe) V. rendű felpereseknek - a Dr. Szabó Edit Édua Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Szabó Edit Édua ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. június 1. napján kelt 6.P.22.349/2014/16. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg együttesen az I-V. rendű felpereseknek 20.000 (Húszezer) forint fellebbezési eljárási költséget, továbbá - felhívásra - az államnak 16.000 (Tizenhatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-V. rendű felperesek az alperesi szervezet Országos Felügyelőbizottságának a tagjai. Az alperes 2011-ben és 2012-ben csoportos életbiztosítási szerződést kötött tagjai részére az ... Zrt.-vel, melynek során a biztosító rendelkezésére bocsátotta a kamarai tagok, így a felperesek nevét, orvosi azonosító számát (pecsétszám), a kamarába való be-, illetve kilépésnek vagy kizárásnak időpontját.

A felperesek 2013-ban az alperes működésével és gazdálkodásával kapcsolatban vizsgálatot kezdeményeztek, s mivel a kamarai tagok személyes adatai kezelésének gyakorlatát aggályosnak vélték, az Országos Felügyelőbizottság a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatósághoz (NAIH) fordult. A hatóság felhívását követően a biztosító megsemmisítette a kamarai tagok általa kezelt adatait és a továbbiakban az alperes csak statisztikai adatokat ad át havi rendszerességgel a biztosítónak.

Az I-V. rendű felperesek keresetükben az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérték személyiségi joguk megsértésének a megállapítását arra hivatkozással, hogy az alperes nem rendelkezett megfelelő jogalappal adataik továbbítására. Az adatkezelés nem felelt meg az információs önrendelkezési jogról és az

információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvényben (Infotv.) meghatározott célhoz kötöttség elvének, mert a felperesek nem adták önkéntes, határozott és félreérthetetlen hozzájárulásukat a személyes adataik kezeléséhez. Az I-V. rendű felperesek kérték ezért az alperes kötelezését személyenként 400.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek késedelmi kamatai megfizetésére is.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a biztosítási szerződésre vonatkozó általános szerződési feltételeknek a személyes adatok kezeléséről szóló 24. pontja részletesen rendelkezik a magyar és európai uniós jogszabályoknak való megfeleltetésről, és tartalmazza, hogy meghatározott célokkal összefüggésben a biztosító a tudomásra jutott - különleges adatnak nem minősülő - adatokat a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény (Bit.) értelmében az érintett külön hozzájárulása nélkül kezelheti. Az alperes hivatkozott arra is, hogy az I-V. rendű felperesek adatai nem minősülnek különleges adatnak. Hangsúlyozta, hogy a sérelmezett adatok a közfeladat elláthatósága érdekében az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 111-112. §-ai révén közérdekből nyilvánossá minősített adatok, azok az alap és működési nyilvántartást vezető Egészségügyi Engedélyezési és Közigazgatási Hivatal (EEKH) honlapján elérhetők. A biztosítási szerződés megkötése éppen a felperesek érdekét szolgálta. A nem vagyoni kártérítés vonatkozásában pedig utalt arra, hogy személyiségi jogsérelem esetén is a bekövetkezett kárt, hátrányt a felperesnek bizonyítani kell a kártérítés megállapításához.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette az I-V. rendű felperesek személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy a 2011. május 31-én, a 2012. május 31-én, a 2012. június 1-jén és 2013. május 31-én az ... Zrt.-vel kötött csoportos életbiztosítási szerződésekkel kapcsolatban a biztosítónak átadta az I-V. rendű felperesek nevét, orvosi azonosító számát, valamint a ... Kamaránál fennálló tagsági viszonyuk kezdetének időpontjára vonatkozó adatokat. Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-V. rendű felpereseknek személyenként 40.000 forintot és ezen összeg után 2012. május 31. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan az I-V. rendű felperesek keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság külön felhívására 60.000 forint eljárási illetéket. Egyebekben megállapította, hogy a perrel felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság az I-V. rendű felperesek követelését részben alaposnak minősítette, felhívta az 1949. évi XX. törvény (Alkotmány) 59. § (1) bekezdését, amely kimondja, hogy a Magyar Köztársaságban mindenkit megillet a jóhírnévhez, a magánlakás sérthetetlenségéhez, valamint a magántitok és a személyes adatok védelméhez való jog. Rámutatott, hogy a személyes adatok védelméhez való jogot az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdése alapvető emberi jogként deklarálja.

Az elsőfokú bíróság hivatkozott a régi Ptk. 75. § (1) bekezdésére, mely szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, továbbá az 1992. évi LXIII. törvényre (Avtv.), illetve az Infotv.-re is. Az adatok minőségével kapcsolatban kiemelten hivatkozott az Avtv. 2. § (1) bekezdésére, valamint az Infotv. 3. § 1. és 2. pontjaira. Annak vizsgálata során, hogy a biztosítónak adott adatok közérdekből nyilvános adatnak minősülnek-e, felhívta az Eütv. 111. § (1) bekezdését és 112. § (1) bekezdését, mely szerint a felperéseket működési nyilvántartásba kell venni. Az Eütv. 4. § (1) bekezdés a)-n) pontig sorolja fel azokat az adatokat, amelyeket a működési nyilvántartás tartalmaz, az (5) bekezdés rendelkezik arról, hogy ezek közül melyek a bárki számára megismerhető adatok. A kereseti kérelem szempontjából annak van jelentősége, hogy bárki számára megismerhető adatok közé tartozik az egészségügyi dolgozó neve, illetve a 111. § alapján az egészségügyi dolgozók alapnyilvántartási száma. A szakmai kamarai tagság ténye, a tagság kezdete és megszűnése a működési nyilvántartásban szerepel, azonban nem bárki által megismerhető adat.

Ebből következően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által a biztosítónak átadott adatok közül a felperések neve és alapnyilvántartási azonosító száma közérdekből nyilvános adat, míg a kamarai tagság kezdete és megszűnése nem minősül ilyen adatnak. Az adatokhoz való hozzáférés szempontjából jelentősége van annak, hogy az adat személyes adat, vagy közérdekből nyilvános adat, mert ez utóbbiakhoz bárki hozzáférhet. Az Infotv. személyes adat kezelésére vonatkozó rendelkezése [4. § (1)-(2) bekezdése] alapján megállapította, hogy a közérdekből nyilvános adatok átadása nem felelt meg a célhoz kötöttség elvének, míg a nem közérdekből nyilvános adatok átadásához az alperes nem rendelkezett a felperések hozzájárulásával.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerint az I-V. rendű felperések személyes adatok védelméhez fűződő joga megsértését megállapította.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés iránti igényt a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján részben alaposnak ítélte. Utalt a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatra is, mely szerint a nem vagyoni károknál a jogellenesség alapja nem a károkozás, hanem a személyhez fűződő jogsértés. A kár mibenlétével kapcsolatosan az I-V. rendű felperések előadását elfogadta.

A nem vagyoni kártérítés összegszerűsége vonatkozásában figyelembe vette, hogy a nem megfelelő adatkezelés csak rövid időtartamban valósult meg, ezt a gyakorlatot a későbbiek során az alperes megszüntette és gondoskodott a jogellenesen átadott adatok megsemmisítéséről. Ezért a felperéseket ért nem vagyoni kártérítés összegét mérlegeléssel egyénenként 40.000 forintban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen - kizárólag a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában - az alperes élt fellebbezéssel. Fellebbezésében megismételte ellenkérelmében foglalt érvelését, amely szerint a felperések semmivel sem bizonyították, hogy az alperes magatartása folytán kár érte őket. Érvelése szerint éppen a felperések érdekét szolgálta a biztosítási szerződés megkötése. Fellebbezésében hivatkozott

a régi Ptk. 339. § (1) bekezdésére, valamint a 355. § (1) és (4) bekezdésére, mely szerint a felperesek a sérelmezett adatkezelés kapcsán a kár, illetve a hátrány bekövetkezésének tényét egyáltalán nem igazolták. A kártérítésnek pedig feltétele a kár bizonyítása úgy a vagyoni, mint a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában.

Az I-V. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Korábbi jogi érvelésükön túl hivatkoztak a Pp. 163. § (3) bekezdésére is, amely szerint külön bizonyítás nélkül is elfogadható olyan hátrány bekövetkezése, amely köztudomású tényként értékelhető.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla elfogadta az elsőfokú bíróság által minden releváns tényre kiterjedő bizonyítást és az abból levont következtetést is. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása is helytálló.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összecszerűségére vonatkozóan megfelelően mérlegelte az elkövetett személyiségi jogsérelem súlyát és annak következményeit. Helyesen foglalt állást úgy, hogy a személyes adatok jogellenes átadása a biztosító részére a felpereseknek hátrányt okozott. A peradatok szerint a jogellenes adatkezelés az I. rendű felperesben bizonytalanságérzést keltett, annak kapcsán a II. rendű felperes hozzáértését, tisztességét vonták kétségbe, a III. rendű felperest aljas rágalmazónak, nemtelen támadónak nevezték, a IV. rendű felperesben veszélyérzet keletkezett adatai felhasználásának bizonytalansága miatt, míg az V. rendű felperes a vizsgálattal kapcsolatos erkölcsi kárára hivatkozott. Ennek következtében az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az alperest a I-V. rendű felperesek javára nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokai folytán - helybenhagyta Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I-V. rendű felperesek fellebbezési eljárás költségét megfizetni. Az alperes köteles az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint a 15. § (1) és (3) bekezdése szerint az állam javára megfizetni.

Budapest, 2015. december 16.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Hidvéginé dr. Adorján Livia s. k. Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bírő bírő